

měsíčník pro individualy a individuality
Horoklub Chomutov

září 2015

Úvodní slovo

Noční dešť

Předtím, než mistr Ranrjo odešel do hor, cestoval po všech koutech země, aniž by činil rozdíly mezi císařským dvorem a venkovem, městem a vesnicí, a aniž by se dokonce vyhýbal obchodům s vínem, či vykřičeným domům.

Když se ho lidé ptali, proč tak činí, odpovídal „Má Cesta je právě tam, kde se zrovna nacházím. Mezi Cestou a světem neexistuje žádná propast.“ Později odešel Ranrjo do hor, kde si postavil jednoduchou chýši, žil tam prostým životem askety a prohluboval své poznání. Za nočního deště, který měl ze všeho nejraději, zapaloval kadidlo a bděl až do svítání. Lidé z horských vesnic, kteří ho neznali jménem, mu dali přezdívkou „Mnich nočního deště“. Ranrjoa to pobavilo a začal užívat Nočního deště jako pseudonymu.

Jednou se jakýsi návštěvník tázal Ranrjoa, co je prospěšnější: zda zenová meditace, či vzývání jména buddhy Nekonečného světla, jak tomu učí škola Čisté země. Ranrjo mu odpověděl ve verších:

*Zenová meditace a vzývání buddhova jména
jsou jako dvě hory
vyšší a nižší možnosti,
podle nichž se dělí svět.
Když dosáhnou cíle, ať šli kudykoliv,
všichni uvidí měsíc nad vrcholem;
jen škoda těch, kdo pravé víry nemajíce
při výstupu příliš trpí.*

Povídka z knihy Zenová hůl od Thomase Cleary

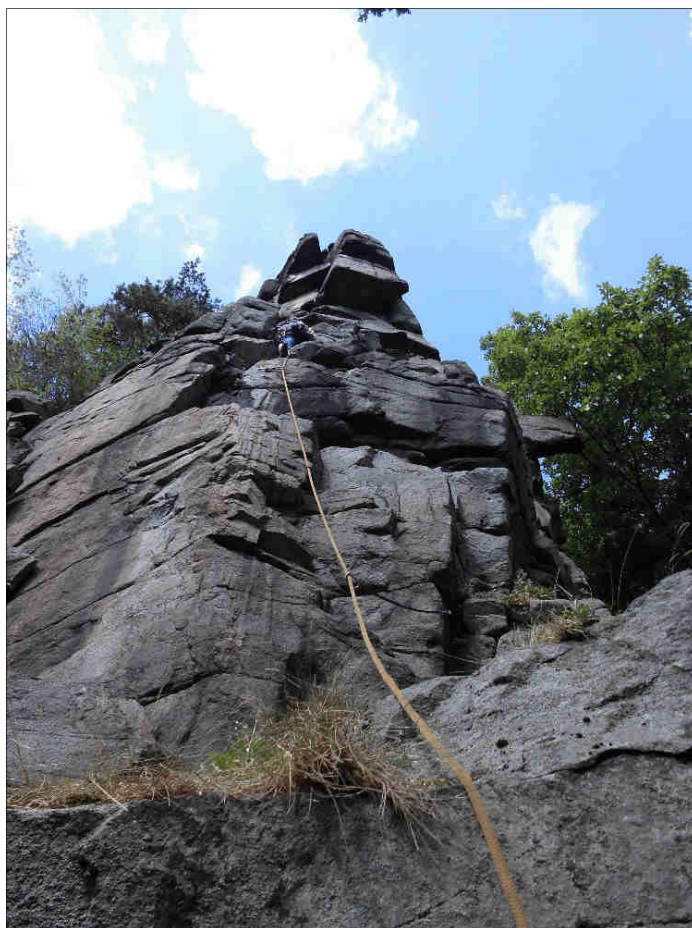
Vltavská žula

7/2015

LeToš Dvořáček

Když jsem uzřel ve vitríně pražské prodejny Hudy nového průvodce na Vltavskou žulu z precizní dílny Jirky Siky, nebylo o čem dlouho váhat. Okamžitě jsem si ho pořídil a už jen čekal na vhodnou příležitost k výpadu. Ta se naskytla téměř okamžitě, když nám

Hon na lišku

všechny weby s předpovědí počasí pro Rakousko nedoporučily náš plánovaný výlet. S navrženou alternativou Mára souhlasil a vypadal dokonce nadšeně. :-).

První zastávkou na naší spanilé jízdě po krajích jihočeských se staly **Županovice**, nejsevernější výspa žulového vltavského království. Už jsem tu sice operoval asi před 10 lety s Frantou Kolářem, ale strýček All se postaral o total reset, a tak hledání přístupu je stejné jako poprvé. Naštěstí průvodčík je skvěle propracovaný, a tak kromě detailních mapiček a přesných popisků obsahuje i GPS souřadnice všech strategických míst. Oblast se nachází ve svahu vysoko nad Slapskou přehradou a je lehce zarostlá (jako ostatně téměř všechny následující). Po zorientování se v sektoru dáváme jednu rozlezovou stětku, a pak už hurá do hvězdičkového **Komínu divů 6** -. Hvězdička je oprávněná a odměnou je nám ještě zápis do VK.

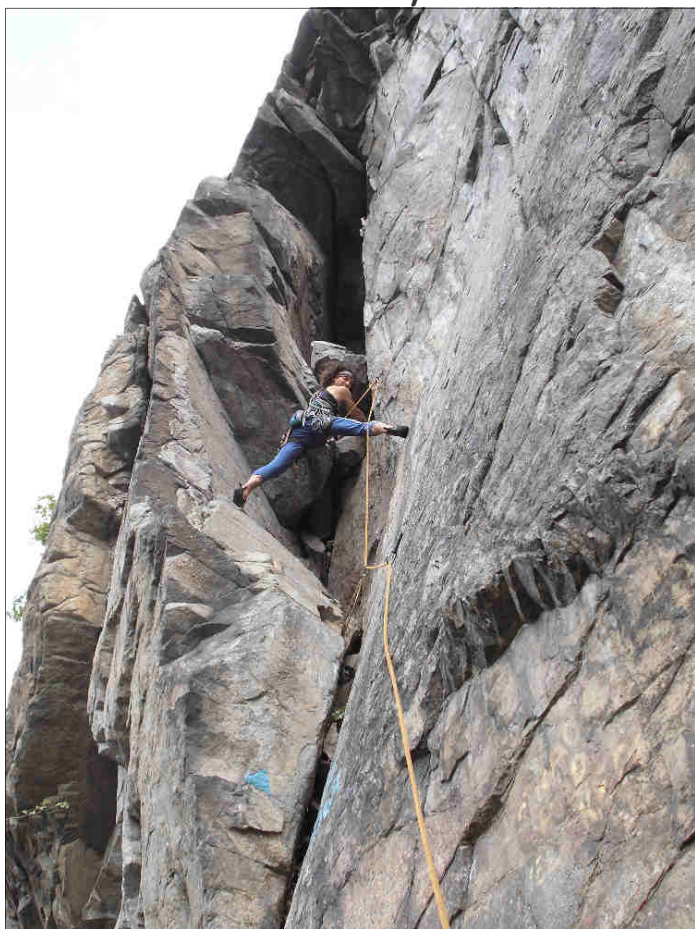
Přejíždíme do blízkého **Nečina** a pátráme po lezecky zhodnoceném starém lomu v

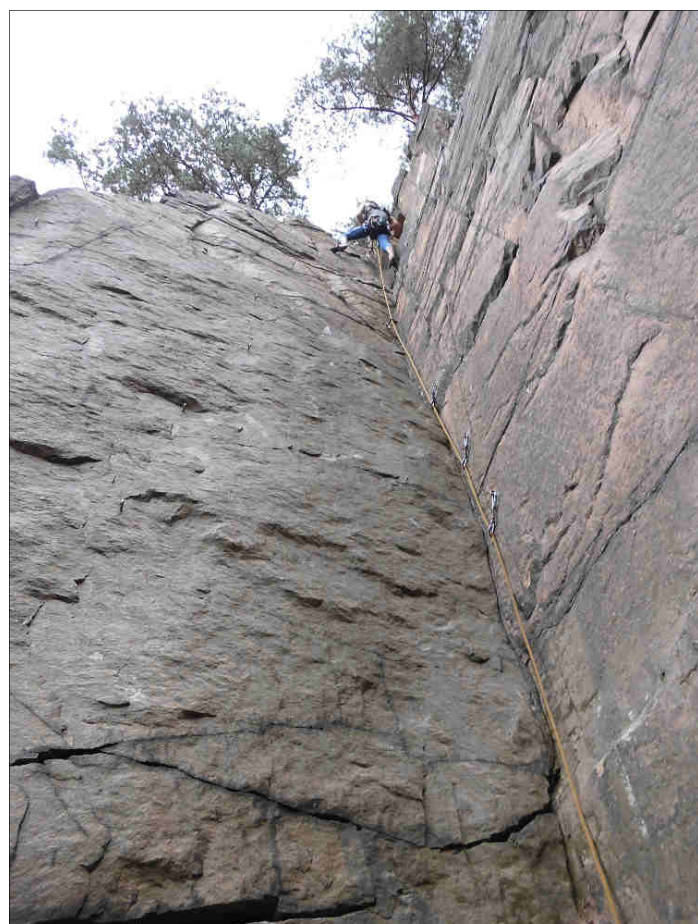
Pevnost - Velká

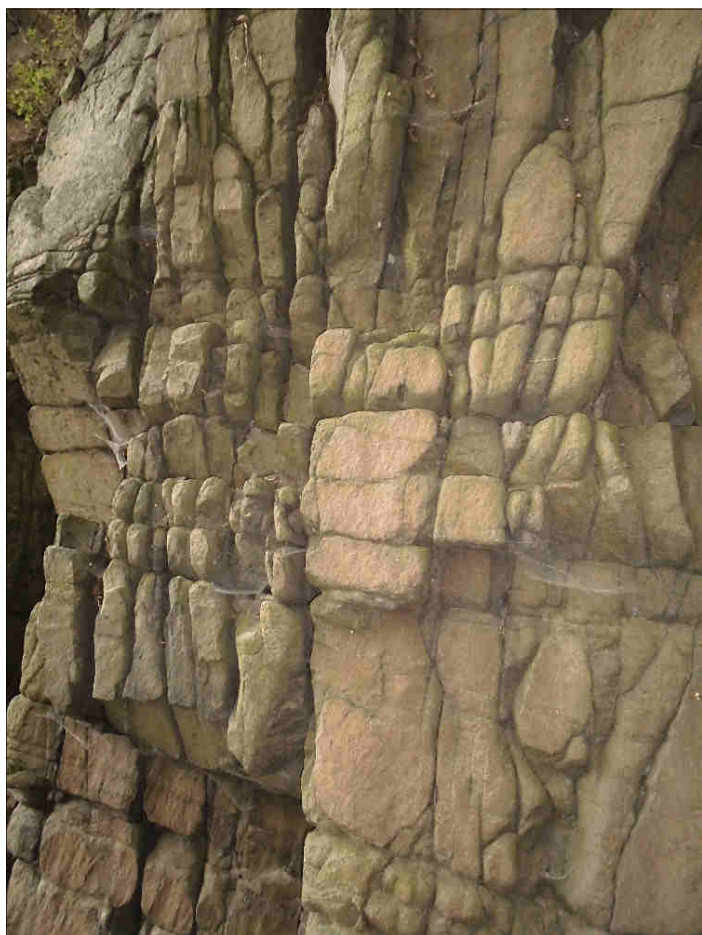
blízkosti obce. Po několika metrech v lese

Komín divů - Županovice

Pičíkout - Nečín

Postavičky - Velká

jsme též úspěšní a stojíme ve z části zatopeném lomu obklopeni hladkými žulovými deskami. Tato oblast disponuje asi 20 cestami v obtížnosti od 4 po 9-. Za zmínku určitě stojí hvězdičkový **Galantní jelen 5**. A pro fajnšmekry tu čeká jeden z nejhladších koutů na vltavské žule **Pičikout 7+/8-**. S dobře protaženými kyčelními klouby spokojeně odjíždíme.

Další zastávkou se stávají **Hříměždice**, které se zvedají přímo z hladiny Vltavy nedařleko stejnojmenné obce. K nástupu některých cest je dokonce nutno slanit. Z této oblasti mi utkvěla překvapivě projektovaná cesta **Golem 6-**, která vede celá po dírkách. Hvězdičku si taky určitě zaslouží.

Přesouváme se do oblasti **Velká**, která leží přímo naproti kempu Roviště a je patrně první lezecky objevenou oblastí vltavské žuly. Nabízí krásné, až čtyřicetimetřové výstupy od hladiny Vltavy. Díky Algenově pracovitosti je v současné době možný přístup z obce Vel-

ká podél řeky bez ohledu na stav vody. Pěkná, čistá skála s potenciálem asi 180 cest. Tady mi v mém hvězdičkovém sítu uvízla cesta **Hon na lišku 7-** v sektoru Letohrádek.

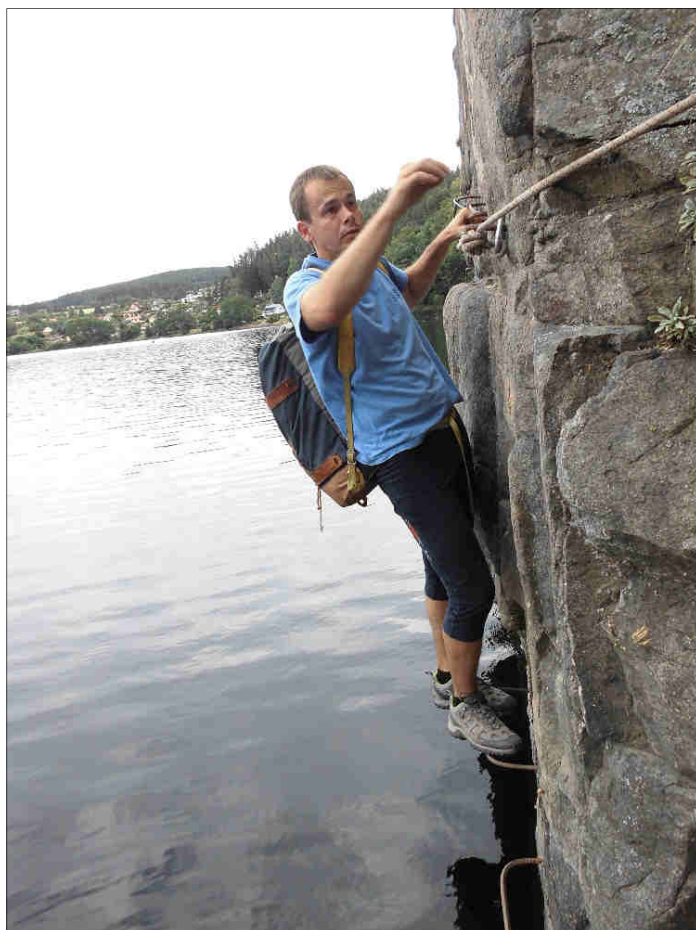
Poslední námi navštívenou oblastí během tohoto výpadu byly **Skály u Pakosty**. Toto romantické zákoutí na okraji solenického meandru poskytuje asi 50 cest do obtížnosti 8+ a délky do 20 metrů. Bezpochyby nejhezčí lezení nabízí sám pan Pakosta s 9 cestami od 5 do 8+. Ve mně nejhlubší zážitek zanechala spárová lahůdka z roku 1997 z dílny duchovních otců vltavské žuly P. Obsta, O. Sobotky a F. Mezery. Jmenuje se vznešeně **Bonattiho spára 6+**, hvězdičku si také právem zaslouží a věřte, že i jako lezec, co spárové lezení preferuje, jsem si bohatě užil!

Tak tot' náš krátký poznávací výpad do jižních Čech. Nezbyvá než poděkovat mému trpělivému partákovi a dopravci Márovi za přímá společnost a Vás všechny pozvat k objevování krásy vltavské žuly!

Horám zdar!

LeToš

Mára v traverzu do Velké

Rychlý výkřik do Tater

aneb prokecaný víkend

26. - 28. 7. 2015

Pavel "Easy" Lev

Jede takhle štístko na počasí a dešťový panáček v přeplněném pánském kupé do Tater a akorát když dopili druhé pivo, prochází kolem obsluha a ptá se: „Dáte si ještě jedno?“

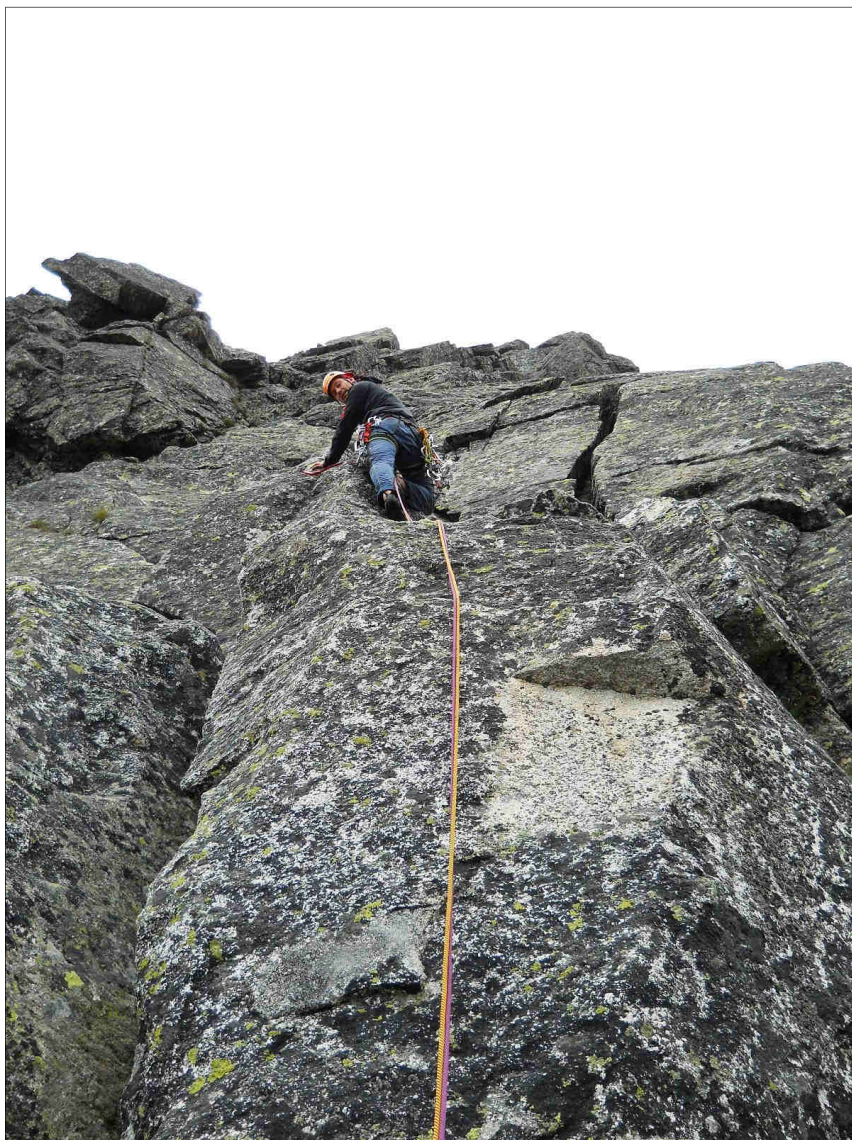
Takhle nezačíná vtip, ale výlet do Tater s Blahoušem. Ten je po noční, nějaký nakážený, a že si prej ve vlaku pospí. Jenže jak jsme se dlouho neviděli, tak jsme pořád kecali, k tomu Svijanský kníže stále dodával dostatek témat, a tak jestli se prospal hodinku, tak to bylo moc. Počasí po dlouhých vlnách

veder neslibovalo vymetenou oblohu, ale nevypadalo to tak strašně. Tedy nevypadalo by to tak strašně, kdybych v tom vlaku neseděl já a Blahouš. Ve Štrbě máme hodinku, než pojedou zubačka na Štrbské pleso, a tak se válíme před nádražím. Najednou si všimneme, že přijela naše zubačka. Takže v rychlosti balíme naše roztažená fidlátka a úprkem k vlaku ztrácíme nějaké drobnosti, abychom zjistili, že máme ještě asi deset minut čas. Takže to v klidu posbíráme a za chvíli si to šineme do hor. Na Štrbském plese jsem překvapen nával

turistů (byl jsem tu jen jednou v 6 ráno). Takže se mezi nimi proplejtáme až na Popradské pleso. Tam nával trochu upadá, já se přezouvám ze sandálů, a pak, stále za krásného počasí se potíme až k Žabím plesům. Tady jsme měli bivakovat, ale vzhledem k nejistému vývoji Blahoušova zdravotního stavu a předpovědi počasí, se uchýlíme na Chatu pod Rysmi. Ono se taky pomalu zatahuje a už je i trochu frišno. Zítra je v plánu hřebenovka na Žabieho koně, na úterý jedna z dvou cest na Voliu věž. Stoupající vzhůru zkoumáme přístup ke koni a já už jsem natěšený na zítřek. Zítra má podle předpovědi trochu pršet asi od deseti do dvanácti, a pak až další den odpoledne. Ráno se nám tedy podaří brzy vstát a po snídani vypadnout jako první. Počasí nevypadá vlídně, a tak kůň odklusal někam do mlhy, takže plány se změnilly. Seběhneme skoro k Žabím plesům a hledáme cestičku k nástupu na Voliu věž. Užíváme si dlouhý nástup a

Blahouš v Jižním pilíři na Voliu věž

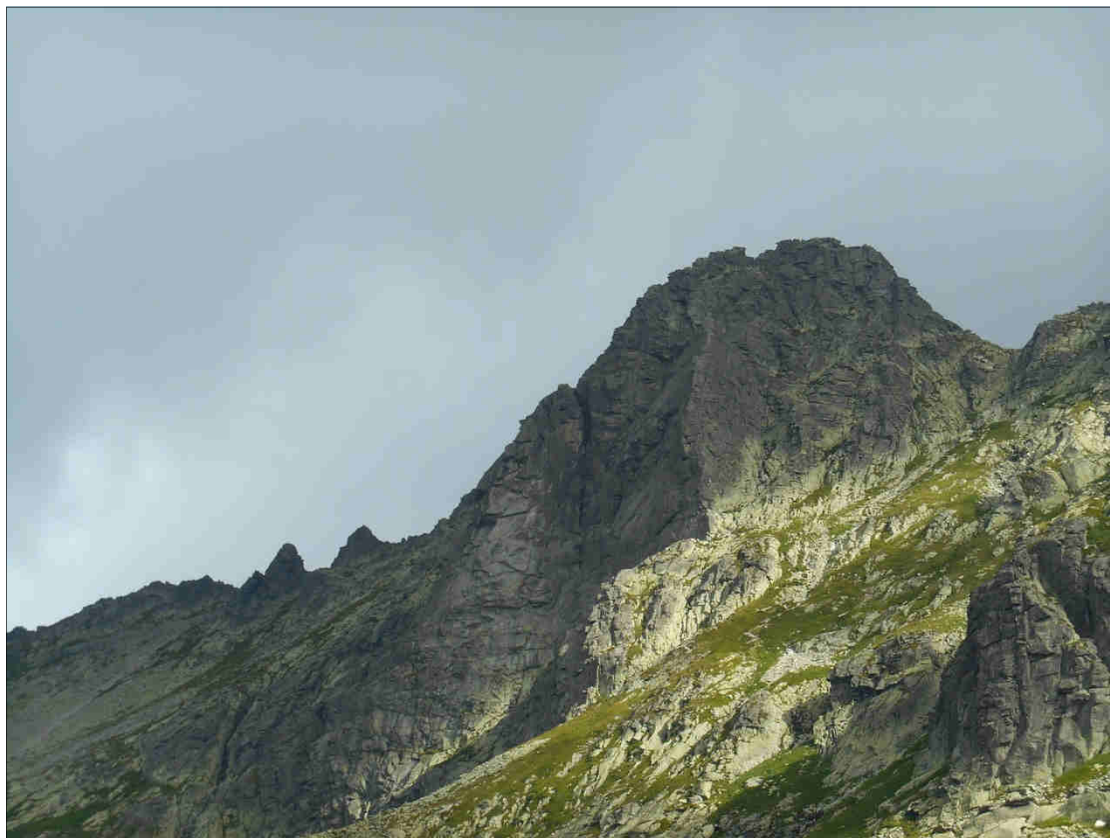

Parádně kompaktní skála ve 2. polovině cesty

koukáme, jak se nám nad hlavou stahují mračna. Já, dešťový panáček, vystrčený vpředu, ženu se po hřebínku pod skálu. Jak mi Blahouš později pověděl, ještě tady se rozmejšlel, jestli Štáflovku za V nebo Južným pilierom za III. Vzhledem k blížící se desáté a houstnoucím mračnům nastupujeme do pilíře. Blahouš z počátku v cestě trochu tápe, hledá cestu, ale pak už to jde rychle. Po první délce mi povídá: „Hele Easy, nechci tě nějak ojet, ale bylo by lepší, když to vytáhnu, nemáme moc času.“ Naprosto s tím souhlasím, na tahání si vyberu sušší den. Druhou délku jsem už pěkně rozlezený a po skále doslova běžím. Zastavuje mě pouze jištění, kde mě vždy dohoní lano. Štěstím výběru nás chytl déšť až nahoře. Ani nevím, co z těch věžiček, které obcházíme, je vrchol. Blahouš se mezi nimi

ztratil se slovy, abych ho jistil třeba přes rameno. Než jsem přišel na to, jak by to mělo správně být, tak mi lana kvapem ubývá. Vystartuji tedy za ním. Lano už vede trochu jinudy, než šel Blahouš, a tak koukám do propasti pod sebou a snažím se tam nezahučet. Narychlo balím lano přes krk a scházíme k sedlu. Přes batoh a lana nemám zrovna moc dobrý rozhled, každopádně zjišťuji, že se takhle leze lépe dolů, než nahoru. Připadám si jak navlečený v pneumatikách a v tlačících lezečkách toužím po botách, které mám v báglu. Jsem však u plotny s krásným výhledem na Mořské oko. Tady to vybalovat nebudu. Pak by mě, ty boty, nebo nás všechny lovili z Czarneho stawu. V sedle vítr a déšť nabírá na síle. Rychle se přezujeme, nacpu lano do batohu a Blahouš s ním začne sestupovat. Kousek pod sedlem je už lépe. Alespoň tolik neFučí. Čeká nás poměrně dlouhý, deštivej sestup k Žabím plesům a na několika místech, vzhledem k mokru,

snad i náročnější než právě zdolaná cesta. Sestup je nekonečný, ale u jezer si oddychneme. Přestalo i pršet a hadry se začínají odpařovat. Je tu několik bivačů a dva jsou fakt luxusní. Asi 3 + 1 s vestavěnou garáží, pěkně vyskládané kameny, jen rozložit spacák. Od ples tančíme přes kameny zpět na cestu a asi 10 m od ní znaveně sedneme na šutry. Počasí je klidné, neprší a konečně je čas a pohoda usednout a natlačit do sebe pár tyčinek. Čumím na cepry, jak si nás prohlízejí. Nikdo nic neříká, jen občas někdo kývne na pozdrav. Na chatě je hotová sauna. Turisti překročili počet míst k sezení snad o tisíc procent a nikoho nenapadlo alespoň pootevřít okno. Snažím se nepropadnout panice. Je to tu horší než na Václaváku v pěkně rozjeté sezóně. Pokusy dostat do místnosti trochu čerstvého vzduchu

Cesta Jižní pilíř se nachází uprostřed věže

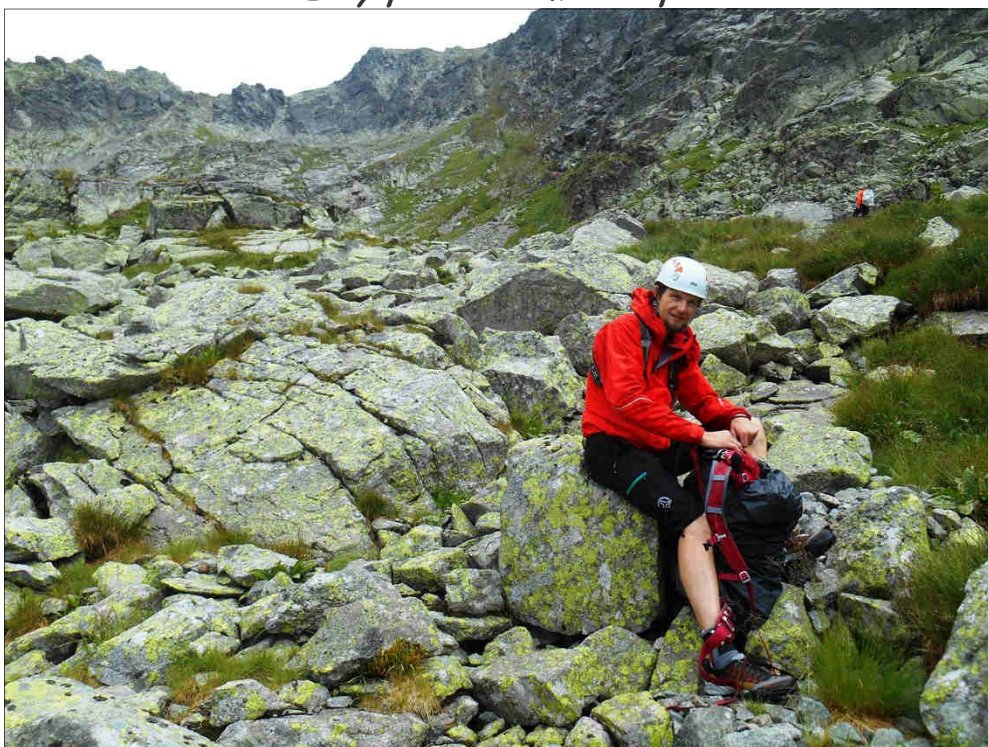
vždy ukončí ruka turistova zavírající okno. Venku to není o nic lepší, štrůdl táhnoucí se na Rysy a dav okolo chaty zabral veškerá dobrá místa, navíc začíná opět fučet a po chvíli začne znovu pršet. Naštěstí se podařilo domluvit překufrování lan v sušárně. To jsme využili i k přebalení batohů a krátkému odpočinku.

Je tu dobrý vzduch a není tu vlhko. Postupně se chata trošičku uvolnila, tak si dáme nějaké jídlo, pívko a zabere-me místo u okna. Chvilí přemítáme, co budeme dělat, jestli sestoupíme a ráno rovnou domu, protože Blahouš nevěří, že se to zlepší. Já pořád doufám, že se počasí vybere a zítra vylezeme něco pořádného. Mezitím se venku střídá mlha s deštěm. Ještě chvíli kecáme, a pak si jde Blahouš lehnout. Já vymyslím, co bych, a pak vytuhnu opřený o studená kamna. Venku pršet nepřestalo,

ale chata se poměrně vylidnila. Blahouš sestoupil z brlohu, a tak si do večera vyprávíme s mlad'asama, ke kterým jsme si sedli, historky. No, mlad'asové toho moc nenakecali, ale i tak jsme se dobře bavili. Podvečer nám ještě zpříjemnily dvě holky, které venku, docela v zimě, v krátké chvíli mezi dešti, nafotily sérii fotek různých šatů. Blahouš se venku potkal

s nějakým místňákem: „To musejí být Češky.“ „Proč?“ ptá se Blahouš. „Protože Slovenky by tohle nedokázaly.“ Taky že jo, obě Češky si šaty samy navrhly a ušily (jak jsem se z odposlouchaného rozhovoru druhý den dozvěděl). Nicméně společenské zábavě se vyhnuly a běžely rovnou spát.

Easy po zdařilém sestupu

Ráno jen chvíli koukám do stropu a ozývají se zvony. Pekelné zvony. AC blesk DC budí celou místnost před šestou, kromě majitele časně nastaveného budíku. Ten sleze z palandy až po hodně dlouhé době nevrlych mručení. Neudržím se smíchy, když Blahouš nahlas prohodí: „Tady asi někdo dostane do

Odhodlanost něžného pohlaví v horách

držky!" Týpek po štrachání ve věcech a asi hledání toho správného čudlíku koncert v půlce utne. V mé hlavě však pokračuje dál až do pozdního odpoledne. Ještě se chvíli válíme, slyším někoho balit spacák, a už to dlouho nevydržím. Vstáváme a jdeme rozmýšlet co dál. Jednoznačný je sestup. Po snídani vyrazíme a počasí opravdu není nic moc. Těsně nad řetězy potkáváme Beránka. „Ako to, že nelezetie? Však bude krásný deň! To jste prohlúpili.“ Koukám podezíravě na Blahouše, ale ten má jako vždy svůj pevný názor: „Stejně mu nevěřím, dneska hezky nebude...“ Ono, i kdyby na Rysech ten den vykvetly tulipány, tak je Blahoušovi stejně pod psa. Za stálého kecání tedy sestupujeme a u Žabích ples už odkládáme přebytečné oblečení a koukáme, jak jsou dva borci v jižní stěně Volie veže. Pravděpodobně ti, co se ráno po koncertě sbalili. Kousek od nich jsme byli včera. Trochu... možná trochu víc si povzdychnu a jdeme dál. Probíráme snad všechno. Od shora dolů, zprava doleva, taky mi pak Blahouš povídá: „To jsem ještě

nezažil, jdeme po stezce, jeden za druhým a furt kecáme.“ Nakonec chytáme do Prahy dřívější spoj, který ze Štrbského plesa pěkně navazuje. Navazuje tak, že si dáme v klidu jídlo, pivo, nakoupíme na cestu a pokecáme. Vzhledem k tomu, že ve vlaku není připojen pendolino modem, což znamená, že nejde wi-fi a další věci, kterým snad ani nerozumím, čímž se oba cítíme velice poškozeni, dostává každý cestující 90,- Kč slevu na další nákup jízdenky, nebo nákup v jídelním voze. Tím se naše chuť na pivo změnila v reálný plán a rychlý odchod do jídelního vozu. Jen požádat sousedy, aby nám pohlídali batohy. Poukázka stačí krásně na tři. Tak dámě pět a někdo mezi tím trochu přepojil vagóny, páč cesta zpět na místo je jaksi jiná. Usazení v pohodlných sedačkách pokračujeme v rozpravě, ale už toho začínám mít celkem dost, takže se náš rozhovor pomalu mění v jakýsi monolog, kdy ještě zvládám přitakávat a přikyvovat. Věřte, že když se Blahouš rozjede, tak tu hubu nezavře...

Easy

Geocaching (anglicky džiokešin, česky geokešink) je název hry, ve které geocacher (kačer) hledá geocache (keš) za pomoci vybavení, jehož typickým představitelem je přijímač GPS. Hledat jde také jen podle map, ale to není to pravé. Je to vlastně turistika s motivací, protože na konci cesty se ukrývá „poklad“. Keš (krabička) je většinou u nějakého zajímavého místa, ale nemusí tomu tak být vždy. Záleží na typu keše. Při „odlovu“ keše je potřeba chovat se nenápadně a dávat pozor na tzv. mudly (lidi netušící o geocachingu), aby vás nezahledli a nedošlo k poškození nebo zcizení keše.

Zdroj : <http://wiki.geocaching.cz>

Prolog

S fenoménem geokešinku jsem se poprvé setkal v roce 2005 na dovolené na Šumavě, kde jsem viděl nějakého člověka ukrývat cosi mezi kameny na vyhlídce. Vůbec jsem netušil, že jsem se právě stal mudlou zahlednuvším neopatrného geokešera při odlovu keše. Samozřejmě jsem se šel podívat, co že to tam mezi kameny je a našel jsem plastovou dózu se zápisníkem a spoustou hraček z kinder vajíček. V zápisníku byly podpisy kešerů se záznamem jaký „poklad“ si z krabičky vzali a jaký do ní výměnou vložili. Pak mě geokešink tak nějak míjel až do té doby, než jsem potkal Luboše Třebu. Protože Luboš je kačer a navíc kačer fajnšmekr! Už několikrát jsem psal, že Luboš je krajinový a zážitkový labužník a to platí nejen v lezení, ale i v geokešinku. Aby jste to úplně dobře pochopili, musím vás ještě trochu otravovat s několika pojmy.

To, co jsem vinou neopatrného geokešera našel v roce 2005, byla tzv. tradiční keš. Ty prý mají nejradši děti. Ale ony jsou i keše „netradiční“. Pár vám jich vyjmenuju a myslím, že lehce pochopíte, o co tady jde : noční, putovní, multi, mystery, šifry a dalších 15 typů, které jsou ještě ohodnocené čísly 1 - 5 podle dostupnosti v terénu a obtížnosti. Aby to nebyla nuda, je k ulovení některých potřeba nádoba s vodou nebo lase-

rové ukazovátko, kód k zámku, UV lampa nebo třeba magnet. A tady se konečně dostávám k tomu, jak jsem se já (mudla) dostal k lovení mystery keše s hodnocením 5/5, tedy keše, kterou si vybere jen opravdový kačeří labužník (Luboš). V průběhu několika uplynulých let se mně podařilo s Lubošem získat pár krásných lezeckých zážitků a asi proto mně v roce 2014 v poště přistál mail se seznamem deseti pískovcových věží. Všechny se nacházejí v Ostrově u Tisé a každá skrývá na vrcholu cosi, o čem vám, vy mudlové, nesmím říct a těch deset cosi je potřeba složit a získat tu již zmíněnou keš nejvyšší obtížnosti. Už několikrát jsem psal, jak si na Luboše umím políčit a na něco ho nalákat, ale on to potvora umí taky a vystoupit na těch deset věží byla opravdová výzva! Jenže všichni víte, jak to bývá s lezením na písku a počasím a jak bývá těžké najít společné volné dny a tak se náš plán přesunul do roku 2015 a pořád to nějak nevycházelo. Až (a dost nás to zaskočilo) na začátku srpna přišel den D.

Kapitola první

Překvapeně zírám na pískovcové věže a věžičky. Vůbec jsem nevěděl, že tady v té části údolí nějaké skály jsou! Jenže která z nich je Kachna? Než jsme do téhle části Ostrova došli, začalo poprchávat. Lézt už se nedalo, ale aspoň by-

Věž Kachna

chom se zorientovali na příště. Prohlížíme věžky ze všech stran a pokoušíme se zorientovat podle popisu cest v průvodci. Luboš si je jistý, že pod Kachnou stojíme, já ne a proto nakonec lezu sólo z náhorky krátkým komínkem na vrchol. Je to Kachna! Prohlížím si vrcholovku. Vystoupil jsem nahoru Starou cestou za II z roku 1907. Touha po prvním úspěchu je veliká a když už jsem tady, zkouším hledat první kešku. Ale kdepak. To není nic pro mudly. Prolezl jsem celý vrchol, knížku, krabici, spárky a dírky, ale nic. Budu to muset nechat na Luboše. Lov se opět odkládá na neurčito. Určitě jste už každý zažili, že se vám nedařilo z různých objektivních a subjektivních a bůhví jakých důvodů uskutečnit dlouho připravovanou a plánovanou akci. A že jste plánovali a plánovali, až jste nakonec skončili tak, že jste akci domluvili

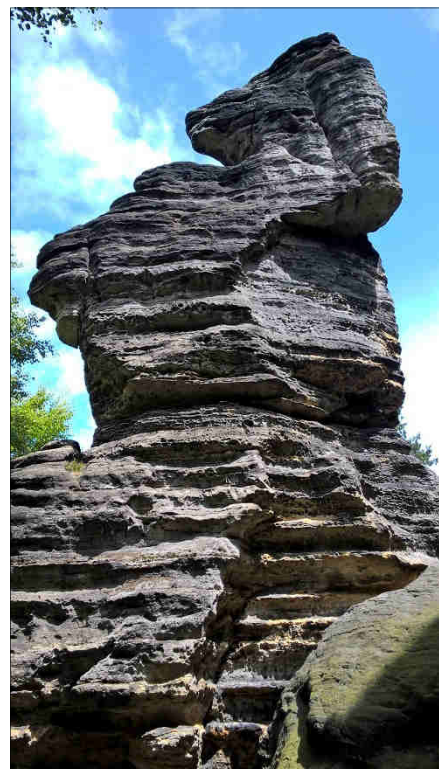
Srpnová věž

den předem a ono to vyšlo! Tímhle způsobem jsme se jedno další srpnové úterý objevili s Lubošem opět pod Kachnou. Protože jsem už tuhle věž jednou zdolal, vydal se sólo Starou cestou II z roku 1907 na vrchol Luboš. Já mezitím propadl nezřízenému nadšení z „nové“ oblasti zalité sluncem a lezl na okolní věžky. Z vrcholu Západní jehly jsem proto viděl, že Luboš na vrcholu Kachny provádí jakási keškařská kouzla doprovázená polohlasným mumláním : něco jako „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“ a tím jsme získali cosi, nemůžu vám říct co, ale byla to první desetina toho, co jsme potřebovali najít. Nastalo takové to zvláštní mísení pocitů - obrovské radosti, že po více než roce je první kapitola Dekameronu uzavřená a ohromného napětí z dalších devíti kapitol, které nás čekají.

Kapitola druhá

Traverzuji z náhorní strany Starou cestou III z roku 1907 lehkým terénem do údolní stěny Srpnové věže. Velké hodiny provázané smyčkou a jistič jsou adekvátní protiváhou hloubce, která se otevírá pode mnou. Můj snadný postup zastavuje trojúhelníkovitý balvan zaklíněný do spárokomína. Trčící kus pískovce mně překáží ve výhledu směrem dolů a já s rukou ve spáře šmatlám nohama po skále ve snaze náhodou narazit na stupy, které nevidím. V duchu nadávám, protože v cestě obtížnosti III couvám, ukládám si do své fotografické paměti morfolologii stěny pod balvanem, abych vzápětí opět marně šmatlal po skále s nohama zalomenýma v nepřirozeném úhlu. Nakonec místo přelézám, ale první kapka potu na čele je takové malé varování před přílišným optimismem, že polezeme jen pár cest z minulého stole-

Věž Mrzák

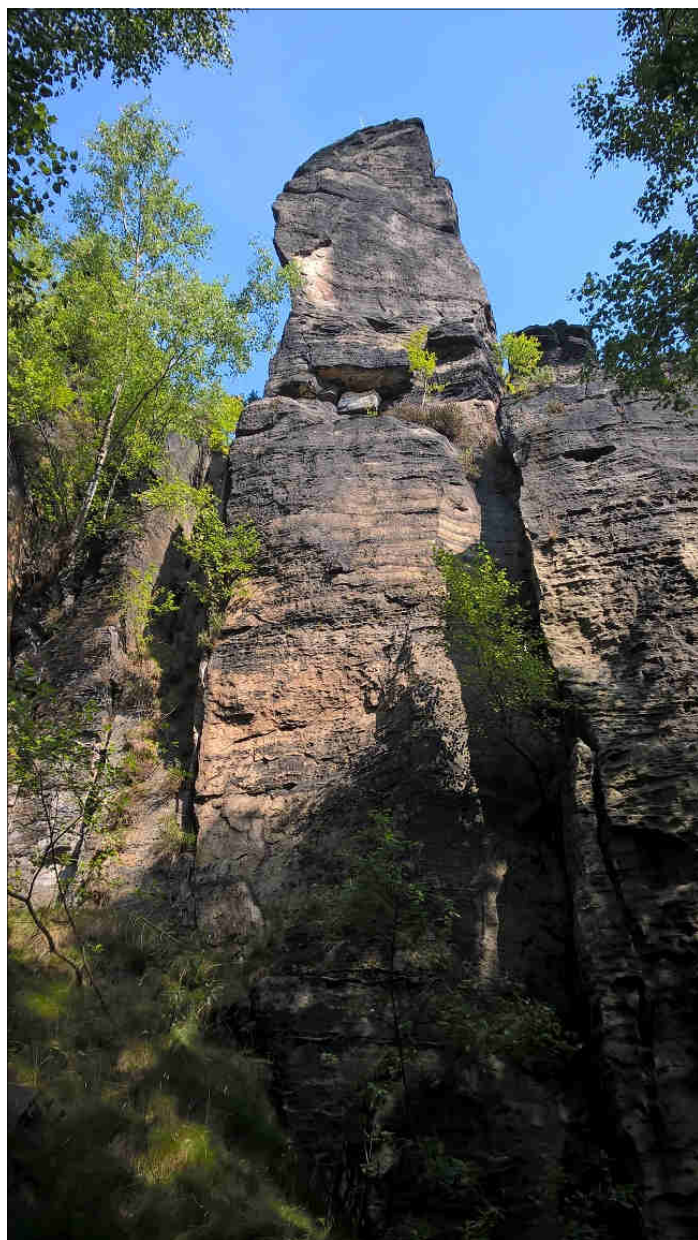
tí. Dobírám Luboše a trochu škodolibě čekám na jeho boj se zaklíněným kamenem. Jenže dvoumetrový čahoun si jen dal nohu k hlavě a ten kámen, kde jsem já uronil kapku potu, v podstatě pouze vertikálně překročil! Vrchol! Kochání, focení, zapisování do vrcholovky, ořezání tužky jako má osobní značka, Lubošovo „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“ a druhá desetina Dekameronu je naše.

Kapitola třetí

Chtěl jsem si to nechat na závěr, ale napíšu to hned. Díky tomu keškaření a Lubošovi jsem objevil spoustu krásných věží a oblastí, které jsem díky jisté „lezecké setrvačnosti“, s kterou jsme jezdili lézt do v podstatě stále stejných oblastí, dříve míjel. Stáli jsme pod Mrzákem a podle průvodce nás čekala první vážnější výzva. Hvězdičková Stará cesta V z roku 1909, která se podle průvodce dříve lezla stavěním od kruhu. Mírně silový nástup po hraně po velkých chytech jsem přeběhl rychle a nedůvěřivě jsem si prohlížel rajbas nad kruhem, kde se mělo stavět. Ale obavy byly zbytečné. Výstup po oblinách a lištách na rameno Mrzáka byl jemný a krásný (a hlavně jsem si viděl pod nohy!) a za chvíli mohl Luboš opět provádět svoje kouzla a zaklínání „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“, což znamenalo, že jsme získali třetí díl do Dekameronu. S velkou radostí jsme na vrcholu Mrzáka poseděli. „Podívej, to je krásná věž! A táhle je kruh přímo na hraně! Táhle asi jdou provázat hodiny! A táhle ta cesta vypadá dobře! Dívej, dívej!“ Byl krásný den a všude kolem nás se ze zeleného koberce stromů tyčily pískovcové věže. Užívali jsme si to místo, tu dobu i ten pocit, že jsme zase o kousek dál. Čekala nás cesta k další, poměrně vzdálené ostrovské věži a nám se odtud vlastně ani nechtělo. Jen z čiré radosti jsme si tedy vylezli ještě na vedlejší Panenskou věž cestou Hrana starců (jak pro nás příznačné) a vydali se dál.

Kapitola čtvrtá

Věž. Mohutná věž s vlajkou na vrcholu, tyčící se nad Ostrovem jako vládce nad svými poddanými. Císař. Můj první lezecký parták, Lád'a Prieložný z Nejdku, mně při mém prvním přelezu Benkeho cesty VI z roku 1913 vyprávěl, že v ces-

Věž Císař

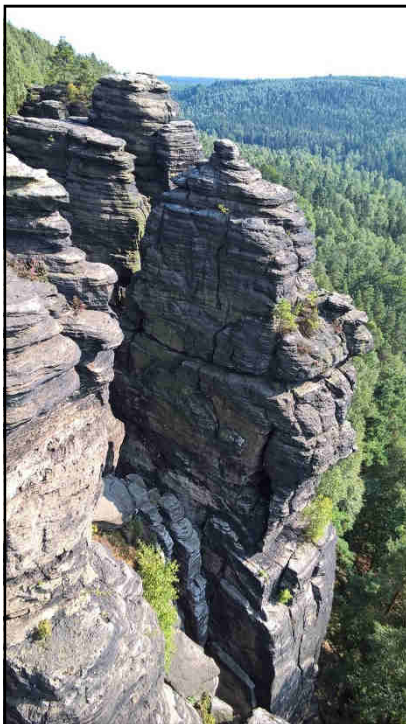
tě dříve nebyl kruh a já jsem si říkal, že bych potřeboval pořádnou dávku morálu, abych tu cestu bez kruhu vylezl. Od té doby se nic nezměnilo. Jen se mi (nabitému pozitivní energií) lezlo nějak lehčeji. Stoupal jsem po hraně a hlavou se mně honily vzpomínky na první přelez téhle cesty, na Lád'u, na to, jak jsme před pár lety s Šiškou tlačili do toho šíleného krpálu pod Císaře kočár s malinkým Broníkem při sbírání vrcholů do oddílového Twenty Summits a najednou jsem byl na vrcholu. Dobral jsem Luboše a při pohledu na jeho čelo, pokryté kapkami potu, konečně uspokojil i svoji škodolibost. Našli jsme něco, neřeknu vám co, samozřejmě bylo i nějaké to keškařské čarování a kochání. A protože všechno je jednou poprvé, došlo i na selfie. A taky na to nejdůležitější. Z ptačí perspektivy jsme se pokoušeli objevit náš další cíl.

Kapitola pátá

Najít další věž, ukrývající pátý díl Dekameronu, mělo být velmi jednoduché. A taky v podstatě bylo. Jen se nám s Lubošem nedařilo se podle popisu cest shodnout, že tohle je opravdu Nedělní věž. Ob-

Nedělní věž

zvlášť, když všude kolem byla spousta jiných věží. Opět jsem tedy použil vyzkoušený trik. Vyhlédl jsem si nejbližší věžku s vrcholovou knížkou, která se tvářila nejpřístupněji a vydrápal se na ní. Díky tomu jsem neplánovaně vystoupil na Komorníka, zjistil jsem, že vedle stojící věž je opravdu Nedělní a my jen blbě čteme v prů-

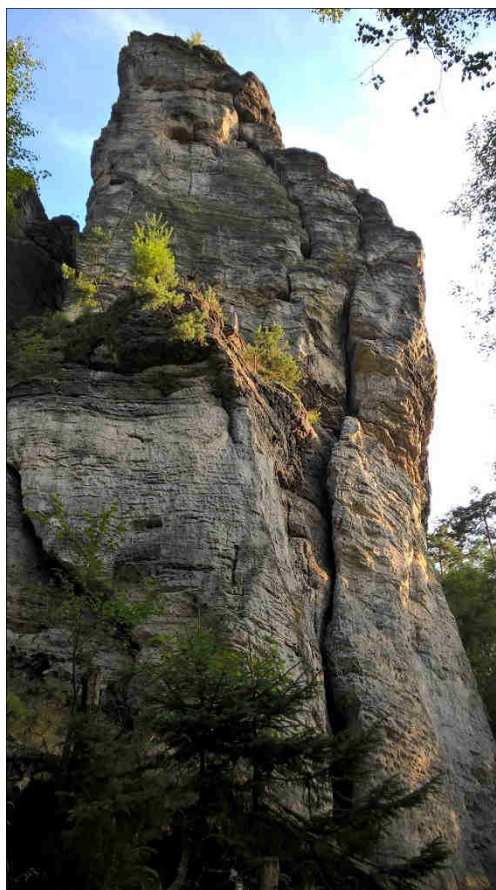

vodci a ve vrcholové knížce našel, že na Komorníka vede spousta zajímavých cest a uložil si tuhle věž do playlistu na někdy příště. Ještě sólo prosvištění komínem zpátky k Lubošovi a jdeme na to! No, ono to zas tak honem nebylo. Pořád jsme totiž podle popisu nemohli najít Starou cestu III z roku 1907, kterou jsme chtěli na Nedělní věž vystoupit. Jediným opravdu markantním vodítkem byla veliká díra vedoucí ze západní strany věže do jihovýchodní stěny a podle průvodce se jednalo o Cestu děrou III, z které se dalo na Starou cestu napojit. Po chvilce váhání jsem natraverzoval do veliké díry a zahájil plazení skrz celou věž. To jsem ještě netušil, že to můžu brát jako trénink na výstup příští. Projít dírou se ukázalo být velmi snadné a po široké polici jsem opět přetraverzoval přes celou šířku věže do Staré cesty. Vytvořit tady štand k dobrání Luboše nebylo úplně jednoduché, ale napasováním mého OTP (ozdobný tukový prstenec) mezi věž a veliký balvan jsem vytvořil dost pevný štand a za chvíli se i Luboš soukal skrz díru. Ještě ne příliš těžký výlez po hraně za dunící odštěp a mohlo začít Lubošovo čarování

a zaklínání „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“. Polovina! Zdolali jsme půlku potřebných věží a den ještě nekončil. Už ráno jsme si totiž naplánovali, že (pokud to půjde) vylezeme tu větší půlku a tu menší půlku si necháme na další den. To pro případ, že by se něco zvrtno. Chvilku jsme se rozhodovali a pak padla naše volba na Obra.

Kapitola šestá

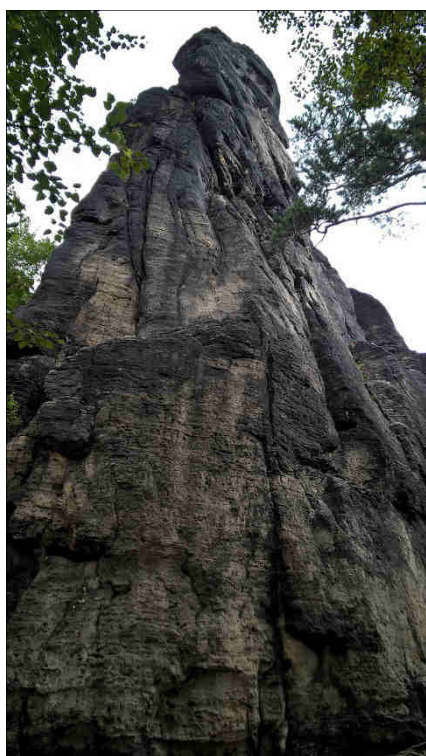
Z předchozích kapitol jste si určitě všimli, že lezecké obtíže Dekameronu zatím nebyly nijak velké. Tedy pro lezce. Pokud by chtěl tuhle keš zkompletovat nelezec, už by asi nějakou tu kapku potu a krve prolil. Ne nadarmo má tahle keš hodnocení 5/5. K lezeckým pasážím je totiž potřeba připočítat i přechody mezi věžemi a samozřejmě nějaké to keškařské čarování. Procházkou nad ostrovními věžemi se přemísťujeme pod obrovského Obra. Je to jedna z mála věží, kde jsme neřešili orientační problémy. V okolí Obra a pod Obrem se totiž nachází pseudokrasové jeskyně, které jsem letos prolézal s Danem Hölzlem. První výstup na Obra je datován rokem 1910 hvězdičkovou Severní cestou VI. Nevybíráme si nic jiného. Klasika z roku 1910 je jasná volba a za chvíli už stoupám ze zatravněného předskalí širokou

spárou vzhůru. Lezecké obtíže nejsou velké. Větší problém mně dělá neskutečně páchnoucí ptačí guano, kterým jakýsi havran (asi tak stokrát) vyjádřil svůj názor na otrhané otrapy funicí kolem jeho hnízda. Naštěstí utrpení či-

Věž Obr

chových buněk za chvíli skončilo a já se dostávám traverzem do údolní stěny Obra, kde dobírám u kruhu Luboše. Už od pohledu přichází nejtěžší část cesty. Mírné bříško s dlouhými nátahy v lištách. Přestože jsem pořád cítil to nabití sluncem, pohodovým partákem a krásou pískovcových tvarů, už to moje lezení nebylo úplně pohodové. Dohrabal jsem se na vrchol s čelem oroseným a první krvavou značkou na holeni. Vrchol byl nádherný. Obr je PAN VĚŽ. Ale toho dne poslední. I na Lubošovi bylo vidět, že plán považuje za splněný na 120%. Trochu čarování, šestý díl Dekameronu schovat do sáčku a jedeme bydlet k Atomovi.

Věž Kořenáč

vrcholovky zjišťujeme, že jsme vystoupili Východní cestou II na Šikmou věž a že i když to tak z mapy nevypadá, je Obelisk ve skupině skal pod Sírovou věží a kousek od nás. Obelisk je další krásná, vysoká věž s nádhernými výhledy. Z údolí na něj vedou dlouhé cesty, ale my vše podřizujeme účelu naší výpravy a vystupujeme z náhorní strany Starou cestou III z roku 1909. Ostatně tyhle trojky a čtyřky z počátku 20. století nabízí slušné lezení. A pokud by nějaký lezec, a nemusí to být keškař, vzal můj článek jako návod k návštěvě Ostrova, myslím, že nebude litovat. Vyhlížíme z vrcholu do Německa na další a další lákavé lezecké cíle. Luboš si dělá to svoje „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“ a další, tento

Kapitola sedmá

Už zase vystupuji z náhorní strany nějakou od pohledu lehkou cestou na vrchol věže s vrcholovou knížkou. Už víc než půl hodiny bloudíme lesem a strání a podle náčrtu v průvodci i v mapě se snažíme najít Obelisk. Protože se nám ho nedaří najít ze země, zkusíme to z ptačí perspektivy a Luboš sálouje za mnou. Z

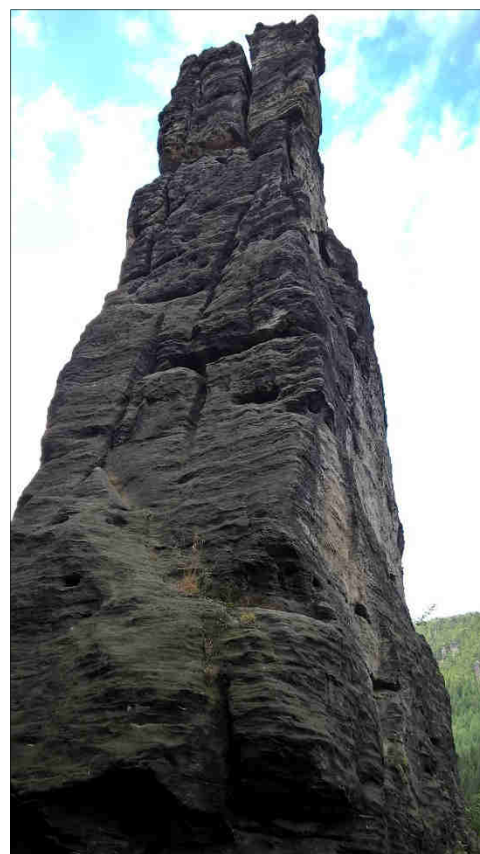
den první střípek skládačky Dekameronu přidává do pytlíčku. Lákové lezecké cíle v Německu necháváme za zády a směřujeme opačným směrem. Zpátky k Císaři a ještě o kousek dál.

Kapitola osmá

Kořenáč je nepřehlédnutelný. Ohromný kus skály ční mezi stromy, jehož údolní stěna budí respekt svojí výškou. Je to historicky doložená první vylezená věž v Ostrově, prvovýstupci šli v roce 1906 z náhorní strany a my jsme je po více než 109 letech následovali cestou obtížnosti IV. Výstup opět nebyl příliš obtížný. Traverz, kout, spára k prověření lezeckých kvalit a vrchol nádherné, dominantní, ostrovské věže. Dole pod námi se otevíralo údolí jak obrovská knížka se stránkami posetými vrcholy pískovcově neskutečných tvarů. Vědomi si toho, že jsme takřka na dosah dosažení Dekameronu

jsme na vyhráté skále strávili dlouhé chvíle rozjímáním o věcech mezi nebem a zemí. Asi bych ještě seděl, kdyby se zase neozvalo to známé „mudla, mudla, keš, keš, keš, to je ale krásná věž“. Luboš „lovil“. Docela nerad jsem udělal rituál ořezání tužky, zapsání do vrcholovky a slanění. Dostavilo se zase mísení pocitů. Radosti, že toho máme tolik za námi a obav z toho, co máme před námi.

Obelisk

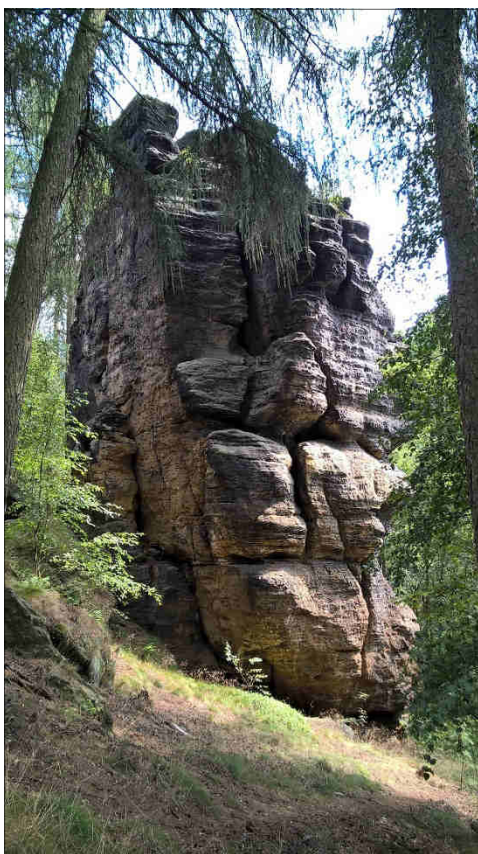
Kapitola devátá

Zase jdeme dál a dál pod věžemi a směřujeme k cestě vedoucí na Sněžník a velkému bivaku

pod Pašeráckou stěnou. Přesun už není tak nadšený jako předešlý den, ale touha je velká a cíl tak blízko! Přestože ještě nemáme devátý díl skládanky, já už přemýšlím o desátém.

Tam nás čeká to nejtěžší, co Dekameron nabízí. Jsou totiž věže, kde se i staré (dá se říct nejlehčí)

cesty pohybují v té těžší části stupnice. Ale nebudu předbíhat. Nás ještě čeká velké hledání. Ne hledání věže. U té jsme si skoro jistí, ale hledání cesty. A nemůžete-li podle popisu najít cestu, přidají se i pochybnosti o správnosti věže a nastane začarovaný kruh obíhání okolních věží a návratů k té, o které si myslíte, že je to ta pravá. Podle popisu se měla Stará cesta V z roku 1909 nastupovat dírou a průlezem z náhorní do údolní stěny. Jenže v téhle věži žádný průlez nebyl! Zachránila nás až Lubošova výška. Z výše Eifelovky totiž uviděl to, co mně bylo skryté. Průlez neskutečně zakrytý předskalím z jedné strany a břichem ze strany druhé. Vrhnu se do lezení po hlavě. Tedy vlastně do průlezu. A na konci jsem zjistil, že se buď otočím nohama napřed nebo z díry vypadnu parakotoulem. Začal jsem se v díře otáčet, ale zaklínil jsem se v ní tak hezky, že jsem nemohl ani na jednu stranu. Nakonec jsem za cenu pár kapek krve vycouval zpět k nástupu, otočil se a zanořil se zpět do díry nohama napřed. Být nohama napřed mělo svoje nesporné výhody, ale samozřejmě jsem toho s hlavou narvanou v díře moc neviděl! Ale dobrá věc se podařila a za chvíli jsem od dobíracího kroužku sledoval jak před sebou Luboš z díry hrne tsunami písku. Následoval už

Severní plotnová věž

„jen“ velmi jemný traverz s přechodem do nezajistitelné spáry a sedíme na vrcholu Severní plotnové věže. Devátém vrcholu, devátém dílku skládanky a celkem třináctém vrcholu zlezeném za dva dny. Trocha nutného čarování a já už jsem v myšlenkách pod vrcholem, který je opravdovým vrcholem.....

Kapitola desátá

Sedmička je prý šťastné číslo. Na vrchol Vztyčené věže vede 7 cest. Všechny ve stupni VII. Měla by to tedy být velmi šťastná věž. A měl bych tedy být velmi šťastný i já. Ale ono to tak úplně nebylo. Údolní stěnou Vztyčené věže vede cesta, která se mně na první pohled strašně líbila. Úplně mě ohromila. Přitahovala mě jak světlo svíčky můru. A to mě varovalo. Mám s nimi velmi, velmi bohaté zkušenosti. S cestami, které se mně líbily na první pohled. Které mě vábily. A od kterých jsem vždycky dostal napráskáno jak malý kluk. Mé lezecké deníčky jsou plné záznamů o pytlech zavěšených v cestách, které mě lákaly. Opatrně jsem se proto rozhodl pro jinou cestu vedoucí po hraně. Ta ale přišla moc nebezpečná Lubošovi. Přišlo váhání trochu podpořené únavou a už po okraj uspokojeným lezeckým egem. Nakonec (po kolikáté už!) zvítězilo vábení té vyzývavé spáry a já se vydal cestou Vzhůru sokolici dobýt vrchol. Ale každé dobývání bývá těžké. Hned na začátku jsem si uvědomil, že jsem si vybral špatnou stranu. Údolka je otočená na jihozápad a stěna byla neskutečně vyhrátá. A to mně v tom dlouhém sokolíku opravdu moc nepomáhalo. A za druhé jsem zapomněl na poučku starých lezců : „Máš-li sílu vola, vem to na sokola“. A já už sílu vola dávno neměl. Přesto jsem se dostal docela dobře až ke kruhu a nad ním založil tu krásnou modrou smyčku od Bohouše Dvořáka - Made in DDR (bývalé východní Německo), Karl Marx Stadt 1983. Tady považuju za potřebné říct, že mě neučila lézt umělá stěna, kde se leze do pádu, ale staří lezci, kterých krédem bylo NEPADAT. Volně přeloženo to znamená, že na písku léta jistím, zakládám smyčky, ale nikdy jsem do žádné nespádl a vlastně si to své jištění ani nevyzkoušel. Tak tady jsem si to ovšem vynahrátil. Dolezl jsem na konec krásné, sokolíkové spáry, zahnuté na konci jako turecká šavle. Zbývalo už jen dostat nohy doleva nahoru do bouliček, podržet pravou rukou sokolík,

Vztyčená věž

zvednout se a chytit levou rukou bočák. Jak pros-tě! NERAD, velmi, velmi nerad jsem opouštěl so-kolíka a prolétávajíc kolem založeného modrého uzlíku vysílal k nebi modlitbu za Made in DDR. K mému velkému překvapení modlitba zabrala. A smyčka taky. Takhle jsem si to zopakoval ještě třikrát, než jsem to vzdal, smyčku vyndal a slezl ke kruhu zahanbeně slanit. Stáli jsme s Lubošem pod Vztyčenou věží jak dva včelaři, kterým uletě-ly včely. Dekameron, který byl před hodinou takřka na dosah, byl najednou v nedohlednu. Padla na mně veškerá únava předešlého dne, hlad, žízeň a pocit zmaru. Odpočíval jsem ve stínu, snědl jed-nu Tatrunku a Luboš odešel do auta pro vodu. A to nás asi zachránilo. Nalil jsem do sebe celou lahev pití a znovu se šel podívat do hvězdičkové Vý-chodní cesty VII z roku 1910. Luboš neříkal nic,

ale věděli jsme to : Jsme tak blízko!! Za malou chvíli jsem měl přeledené to místo, které připada-lo Lubošovi nebezpečné a provázal jsem velké ho-diny. Jen jsem zatím nechápal, proč je metr od hodiny ještě kruh. Když jsem to konečně pochopil, měl jsem už propocené tričko i šátek, orvané ruce a za sebou pět neúspěšných pokusů od kruhu od-lézt. Sestrojil jsem si totiž sám na sebe bludný kruh. Do spáry nad kruhem někdo založil dvě vel-ké smyčky a zůstaly tam. Dostat se k nim nebylo vůbec jednoduché, ale povedlo se mně to a smyčky jsem cvaknul. Tím ale došlo k tomu, že smyčky tažené váhou lana zacpaly tu spáru, jedi-ný a nanejvýš potřebný chyt v cestě. Pokoušel jsem se je odstrčit, protlačit pod ně prsty, ale prostě to nešlo. Řešením by bylo smyčky vycvak-nout a tohle jištění vynechat, ale to se mně zase nechtělo. Prostě bludný kruh. Trvalo to dlouho. Opravdu dlouho, než se mně povedlo místo nad kruhem přelézt a pod vrcholovou hlavou už jsem nebyl schopný udržet ani tutové madlo. Ale nako-nec..... Luboš, sedící vedle mě na vrcholu opravdu zářil. Neskutečně. Potichu, klidně, významně mlčí-cí, zářil vnitřním světlem. Seděl jsem v zapadajíc-ím slunci na příjemně hřející skále a s pocitem úlevy a velkého zadostiučinění jsem sledoval jeho čarování a pečlivé ukládání čehosi, o čem vám po-řád nemůžu říct. Dekameron je náš.

Epilog

Luboš často říká, že důležitější než cíl je cesta. Snad právě na tohle myslel autor kešky, když jí tvořil. Vylezení deseti věží, čarování a slo-žení deseti střípků Dekameronu nebyl cíl. Byla to jen cesta, která nás po měsíci od vylezení Vzty-čené věže opět zavedla do odlehlé části Ostrova. K té pravé a jediné věži, kde se protnuly naše le-zecké, orientační i keškařské zkušenosti, kde se zhmotnily naše plány, naše touhy a očekávání. Kde byl cíl. Kde se nám ale taky otevřely nové obzory a nové cíle. Díky Janu Hoblákov, autorovi kešky, jsme prošli celý Ostrov, objevili věže, které jsme ještě neznali, šli cestou dávných prvovýstupců a dostali se na novou cestu. Cestu vertikál a překo-návání sebe sama.

Broněk

Běh (výstup) na Jedlák

V sobotu 28.11.2015 se bude konat již dvanáctý ročník Běhu na Jedlák. Vítězem se opět stává ten, kdo jako první doběhne libovolnou trasou na vrchol Jedláku v nadmořské výšce 851 m.n.m. Trasa má převýšení asi 530 m a v nejkratší variantě měří zhruba 3,5 km. Kdo nerad běhá, tak se může jít klidně jen projít a načerpat pozitivní energii před blížícími se vánocemi. Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.

Doprava věcí na Lesnou bude zajištěna. Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Pro motivaci závodníků uvádím stávající traťové rekordy:

muži:			
2011	Pepíno Kotyk	27:17 min	
2012	Martin Jech	28:30 min	1:13
2013	Martin Jech	29:29 min	2:12
2010	Martin Jech	29:54 min	2:37
2009	Tomáš Bubeník	30:45 min	3:28
2006	Pepíno Kotyk	30:57 min	3:40
2008	Pepíno Kotyk	34:03 min	6:46
2014	Kachna (M. Kučera)	34:12 min	6:55
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	14:06
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	17:43
2007	David Šimek	47:29 min	20:12

ženy:			
2013	Deivina Šišovská	34:41 min	
2014	Deivina Šišovská	37:24 min	2:43
2011	Deivina Šišovská	37:41 min	3:00
2009	Deivina Šišovská	41:00 min	6:19
2012	Petra Šišovská	42:45 min	8:04
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	10:13
2006	Lucka Fischerová	47:22 min	12:41
2004	Deivina Šišovská	49:00 min	14:19
2007	Petra Šišovská	50:43 min	16:02
2010	Šiška Bandaska	52:14 min	17:33

Hlavně se nezapomeňte doma. Jířa

Pohoda pod vrcholem v roce 2014

Program

ŘÍJEN 2015

16. 10. 20:00 – Kopakabános

- **Koncert našeho oblíbeného jazzového uskupení.**

30. 10. 17:00 – 21:00 – 2. kolo Bouldering Session

- **2. kolo závodů ze série Bouldering Session.**
- **Bližší info na www.lezecka-arena.cz.**

POZVÁNKA na Komplet 2015

10. 10. 2015 se uskuteční tradiční komplet na Goethových skalách u Aše.

PLÁNOVANÁ LEZECKÁ AKCE

Na podzimní prázdniny, tj. 28.10. - 1.11.2015 plánujeme opět výlet do okolí Lago di Garda v Itálii. Odjezd bude pravděpodobně v úterý 27. 10. odpoledne, v sobotu je možnost navštívit Halloween v zábavním parku Gardaland. Podrobnosti ještě budou upřesněny. Jířa a Broněk

Co kdo s kým, kdy, kde jak a komu po prázdninách

Pavel "Párek" Suchopárek

30. 8. Už tradičně se tým složený převážně z členů a příznivců Horoklubu na přelomu srpna a září zúčastnil pod vedením Deiviny **moderního osmnáctiboje v Doksech**. Tým navázal na úspěch z loňského roku a díky dělenému prvnímu místu Pavla Petráka a Deiviny v disciplíně Jungle Creek (běh korunami stromů), třetímu místu v závodě raftů, desátému v lukostřelbě a čtvrtému v časovce na lezecké stěně skončil tým Volný pád celkově 17.
- 5.9. **Velká skupina členů klubu se účastní svatebního obřadu Blagodaniče Ženiče a Rendoslavy Vdakovičové na Hauenštejně, neboli Horním hradu.**
- 11.9. Novomanželiniči Nedávnosevzaliči Klucičové zhodnocují skalku - svatební dar, zvanou **Kluc Höhe**.
- 12.9. Novomanželé Klucičovi opět na **Kluchöhe**, tentokrát s Jírou, Verčou, Filípkem a Kublou. Poté se snaží houbařit.
- 13.9. Svinaříci s Blagodanem Namanželstvísipřivykaličem podnikají výlet za bezvýznamnými šutry u **Kryštofových hamrů**.
- 12.- 13.9. Pája v **Labáku** s Bédou na Monolitu a v okolí Východního rohu. Vylezli jen Arytmii IXc. V **Ostrově u Tisé** a Anglickém parčíku loží pod vedením Bandasek mix složený z juniorů, seniorů i středověkařů Horoklubu.
- 16.9. Easy s ženou Verčou a Blagodaničem Zcelanašrotičem se setkávají v **Ostrově**, aby spolu působili v oblasti Cestáře. Následuje noc při kytáře u Atomáků.
- 17.9. Čtvrteční odpoledne popolézá v **Perštejně** Jíra, Radka a devět mládežníků z obou kroužků mládeže. Mystery multikeš získávají v **Ostrově u Tisé** na věži, jejíž jméno je tajné, Luboš Třeba a Broněk.
Blagodanič Stupušlapič ničí další cestu na **Eduardově kameni**. Působí zde se svou již zákonnou manželkou.
17. - 20.9. Parádní čtyři dny v **Ádru a Teplických skalách**. Hned první den se Pájovi povedlo vylézt monumentální hranu na Tři Obry Cikánskej guláš za Xb stylem PP na druhý pokus a cestu Přízemní obtíže IXa OS. V Teplicích na Chrámovkách zkoušeli legendární Tsunami, ale zatím je to jen AF. Kousek vedle Pája ještě vyhledal cestu Pokračování příště IXc stylem FLASH.
- 19.9. Opět v **Ostrově** se na věži Špičák v cestě Sluneční stěna setkávají Bandasky s

Renčou a Blagodaničem Ufoodmítačem a všichni postupně cestu přelézají (kromě zodpovědné nastávající maminky).

22. 9. Vánek Bublů si chtěl protáhnout kostru na krásách **Kočky** a přizval k tomu Blagodaniče Všemusvoliče.

23. 9. **Po volejbalu se většina sportovců přesouvá do chomutovského pivovaru, kde slaví Luboš Třeba své kulatiny.**

24. 9. Svinčo se svou ženou Květomílou uklízeli a popolézali na **Sfingách**. V tom jim pomáhali Radka s dětmi z kroužku a Blagodan se svou ženou Renulkou.

25. - 28. 9. Kdo je kádr, leze **Ádr**. Pro velký úspěch Bohůnči Ádr naštěvují opět. V Teplicích pustily cesty Inkvizice Xb a Návrat ke kořenům Xa. Obě stylem PP na druhý pokus. Na Chrámovkách si Jana vytáhla parádní VIIc.

Ve stejném termínu Parekteam provozuje túry v Krkonoších. Mimo totálně vyschlého pramenu Labe padla Sněžka a něco boulderů na hřebeni a na polské straně hor.

26. - 28. 9. Happiny nejprve v sobotu ochutnávají burčák na Vinobraní v Žernosekách, v neděli lezou s Bandaskami, Urbany a dalšími v **Ostrově** a v pondělí se sluní na Kreuzbergu.

Ve stejném termínu působí na písku Bandaskovci. V sobotu ukazují příbuzným z Prahy krásy lezení v **Bürschlických stěnách**. Hodnotný výlet končí odřeným břichem začínajícího lezce Martina. V neděli lezou s ostatními horoklubáky v **Ostrově** a v pondělí se nechali zlákat spolu s Urbanci, Deivinou a Vánkem panem Přemou Svinaříků a Nebíč-kama stylově do **Nebeské říše**, kde se vzlíná až do úplného umrtvení v cestě Surově hospodský typ.

